

Ruds-Vedby (H. L. Jørgensen). I Fjor, da vi havde Lønningslovene for, var han meget indigneret over alle de Penge, der her skulde gives ud til Forbedring af Lønninger for Statens Tjenestemænd, og han har i Aar præket den samme Sparsommelighed. Jeg kan ligeledes nævne nogle Ændringer paa Finansloven, som det ærede Medlem forsvarede — de ere ganske vist meget smaa —, men de gik i samme Retning, nemlig i Retning af Sparsommelighed. Jeg antager, at det ærede Medlem fra Ruds-Vedby nu, naar vi skulle til at stemme over disse Lovforslag, vil dokumentere, at det virkelig er Alvor, naar han har præket Sparsommelighed her i Tinget, og vil stemme imod alle disse Lovforslag og stemme imod disse betydeligt forøgede Bevillinger til Militærvæsenet.

Jeg tror, at hvis der er nogen Tid, hvor vi bør præke Sparsommelighed, er det netop under Behandling af disse Forslag, vi bør paa det kraftigste raade fra, at man gaar til at anvende alle disse mange Millioner Kroner, thi der er ikke Tvivl om, at blive disse Forslag vedtagne, og vi skulle af med disse nogle og 40 Mill. Kr. — det bliver maaske 50 Mill. Kr., inden vi blive færdige — og endvidere skulle have forøgede Militærudgifter hvert eneste Aar, saa bliver der ikke disponible Penge nok til andre nødvendige og gode Formaalets Gennemførelse. Der er nævnt her i Tinget, at vi trænge til Sindssygeanstalter, at der ikke er Plads nok paa de nuværende, og at mange Mennesker i vort Land maa lide under, at de have sindssyge parrørende og Slægtninge hjemme, som de ikke kunne faa anbragte paa Sindssygeanstalterne. Vi have indbragt et Forslag her i Tinget om et Tilskud til de arbejdsløse. Arbejdsløsheden grasserer jo for Øjeblikket i en Udstrækning som ikke i mange Aar. Mange, mange Mennesker i dette Land, som gerne ville arbejde og tjene noget til eget og Families Underhold, har man for Øjeblikket taget Arbejdet ud af Hænderne paa, og de ere i Øjeblikket ganske hindrede i selv at tjene det nødvendige til Livets Ophold. Vi have her i Tinget forelagt et Forslag om i nogen Grad fra Statens Side at bøde paa disse Forhold. Jeg ved ikke, hvorledes det gaar med denne Sag, jeg vil i hvert Fald udtale Haabet om, at de Forslag, vi i dette Øjeblik behandle, ikke skulle være en Hindring for, at vi bevilge et Tilskud til de arbejdsløse, søge at lindre den uforskyldte Nød, som i Øjeblikket hersker i saa stor Udstrækning som overhovedet mulig. Men

sikkert er det, man kan ikke bruge Penge til Militærvæsen og samtidig have dem til andre Formaal. Og der er Masser af Formaal, der ligge og vente paa at blive gennemførte. Jeg skal nævne en enkelt Ting, som sikkert vil koste adskilligt at faa gennemført paa en god og fornuftig Maade. Det er en Forbedring af hele vort Skolevæsen. Det trænger i højeste Grad til Forbedring, det trænger i højeste Grad til, at Staten griber ind og yder Tilskud, saaledes at vi kunne faa et Skolevæsen, som vi kunne være tjente med, et Skolevæsen, der kan skabe en dygtig, opvoksende Slægt. Og saaledes kunde der nævnes den ene Opgave efter den anden, som ligger og venter paa at blive gennemført, og jeg frygter i overordentlig høj Grad, at hvis disse Forslag om at bevilge alle disse mange Millioner Kroner blive gennemførte, ville mange af disse betydningsfulde og vigtige Spørgsmaal komme til at hvile, fordi der simpelt hen ikke er Penge til at gennemføre dem for.

Der er dog et eneste Lyspunkt i hele denne Sag, som den ligger her i dette Øjeblik, i Sammenligning med, da vi sidst havde Forsvarssagen oppe her i Landet — det var i den sidste Halvdel af 80erne og Begyndelsen af 90erne. Da stod der jo ogsaa en haard Kamp om Forsvarssagen her i dette Land, og det endte jo med, at det daværende Ministerium byggede Københavns Befæstning og ofrede Millioner af Kroner paa Forsvarsforanstaltninger og gjorde det uden Folkets Tilladelse. Der er i den mellemliggende Tid naaet det Gode, at noget lignende ikke kan gentage sig; denne Gang kan man ikke bygge Fæstninger og ikke foretage store Pengeanvendelser til Forsvarsforanstaltninger uden Folkets Tilladelse. Og jeg har nu den gode Tro til det danske Folk, at det ikke vil gaa med til disse Bevillinger, og at det ikke vil gaa med til disse Forsvarsforanstaltninger. Vi have for Resten et lille Fingerpeg i denne Retning. Vi have jo haft akkurat den samme Rummel om igen som den, vi var Vidne til i 80erne med Adresser og Møder og alt, hvad dertil hører. I 1882 blev der sat en Adresse i Gang, den samlede 106,000 Underskrifter, og man prøvede nu i denne Omgang ligeledes at samle Underskrifter til Fordel for Forsvarsforanstaltninger, til Fordel for Højres Standpunkt i denne Sag. Den Adresse samlede ikke mere end 72 a. 73,000 Underskrifter, og det til Trods for, at Befolkningen er vokset i den mellemliggende Tid. Det er sikkert et Fingerpeg: